

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2384/2021
03.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Јаковљевић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зорица Јовановић Ђукановић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3724/20 од 14.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3724/20 од 14.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 5671/19 од 20.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату дуга у висини од 50.000 евра са каматом коју дају банке на девизне улоге по виђењу, почев од 23.10.2007. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да надокнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 46.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3724/20 од 14.01.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 5671/19 од 20.02.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 23.04.2007. године позајмио туженом износ од 50.000 евра са роком враћања од 6 месеци, о чему је истог дана сачињена признаница. Тужилац је 29.03.2010. године против туженог поднео кривичну пријаву због основане сумње да је извршио кривично дело превара. Надлежно јавно тужилаштво је 23.06.2019. године донело наредбу Ктр 7923/11 о обустави истраге против осумњиченог – туженог у овом спору.

Тужилац је тужбу за враћање дуга поднео 25.07.2019. године. Тужени је у одговору на тужбу истакао приговор застарелости.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су основаност истакнутог приговора застарелости оценили правилном применом материјалног права.

Одредбом члана 371. Закона о облигационим односима прописано је да потраживања застаревају за 10 година, ако законом није одређен неки други рок застарелости. За враћање зајма Законом није прописан посебан рок застарелости, па зато тужиочево потраживање застарева у општем року застарелости прописаном наведеном одредбом.

Према члану 361. став 1. Закона о облигационим односима, застарелост почиње тећи првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако Законом за поједине случајеве није што друго прописано, и у смислу члана 362. тог Закона наступа када истекне последњи дан законом одређеног времена. Тужилац је имао право да захтева враћање зајма по истеку уговореног рока (члан 562. став 1. Закона о облигационим односима), односно од 24.10.2007. године. Застарелост тог потраживања почела је да тече од тог дана и наступила је 24.10.2017. године. Тужба је поднета по наступању застарелости и када је већ, сходно члану 360. став 1. Закона о облигационим односима, престало право тужиоца да захтева испуњење обавезе враћања зајма.

Нису основани наводи ревизије да су нижестепени судови погрешно применили материјално право тако што су пропустили да примене члан 392. став 3. Закона о облигационим односима. Том одредбом је прописано да када је прекид застаревања настао подношењем тужбе или позивањем у заштиту, или истицањем пребијања потраживања у спору, односно пријављивањем потраживања у неком другом поступку, застаревање почиње тећи изнова од дана када је спор окончан или свршен на неки други начин.

Међутим, по становишту Врховног касационог суда, у овом случају није дошло до прекида застарелости у смислу члана 388. Закона о облигационим односима, којим је предвиђено да се застаревање прекида подношењем тужбе и сваком другом повериоачевом радњом предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом у циљу утврђивања, обезбеђења или остварења потраживања. Подношење кривичне пријаве је радња којом се надлежни јавни тужилац обавештава да је учињено кривично дело које се гони по службеној дужности и нема значај радње из наведене законске одредбе која има за циљ утврђење, обезбеђење или остварење тужиоачевог потраживања. Кривична пријава коју је тужилац поднео не садржи његов имовинскоправни захтев за враћање дате позајмице, нити је тужилац доказао да је након тога – у поступку спровођења истраге (по наредби Кт 7923/11 Ки 51/14 од

03.07.2014. године), истакао такав захтев и на тај начин прекинуо ток застерелости, да би се у конкретном случају применио члан 390. став 2. Закона о облигационим односима, односно члан 392. став 3. тог Закона.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић